

1609, amb 26 focs de moriscos (Reglà, *An. Univ. Val.* 1964, 117).

ETIM. Es deu fundar en el fet que *Almiserà* és ja prop del límit de la comarca de Gandia amb la d'Albaida i àdhuc Xàtiva, i per tant deu sortir de l'àr. *al-miṣrāni* dual de *miṣr* 'límit', o sigui 'els dos límits'; puix que queda provat que la forma més antiga d'*Almisra* fou *Almizram*, amb una evolució fonètica inobjectable. Es tracta del mateix mot aràbic que, en singular, va donar *Almisra*, on es conclogué el tractat consagrant l'antiquíssim límit del Regne, que, amb tanta paciència i energia, Jaume I va defensar contra el seu gendre. I aquest també el trobem en la forma *Almiseran(o)*.

És el nom avui reduït a (Camp de) *Mirra*. En aquest, però, la posició diferent respecte de l'accent, no dona va lloc a la intercalació de la *-e-*. I justament en el nom d'*Almisra*, documentat en moltes mencions antigues, es troba també sovint, entre aquestes, les del tipus *Almizrano*,¹ que allà no es va consolidar, i també venia del dual. La diferència és que allà no s'havia de pensar més que en el límit, singular, cabdal, entre les dues nacions; i ací entraven en joc diverses comarques. Potser també perquè en l'escàs rigor lògic dels noms populars, es passa fàcilment de la noció de 'els dos paratges' a la idea de 'en el límit dels dos paratges'.

Hi ha alguns altres homònims o estrets parònims. SSiv. (67) cita una pda. *Almiserà* de la Vila Joiosa però en el límit de Finestrat (adonant-se ja de la identitat etimològica).

Ajuntem ací altres NLL valencians d'etimologia segurament paral·lela. Un a la «Vall de Gallinera, formada per les serres d'Açafor i l'*Almirant*» Mateu i Ll. (*Pa. Val.* 107). A mi en les enq. de Gallinera em digueren *Almirant* o *Els Mirans* (xxxiii, 119.8). També em parlaren del «Corral del *mizerán*» a l'enq. de Margalida; i a les enq. de la Vall de Pego, em parlaren de la grandiosa Penya del *Mizerá* (xxxiii, 116.9). Tot això ja és ben apartat del poble d'*Almiserà*, però són llocs veïns entre ells: Margalida toca amb el capdamunt de Gallinera pel SO., i Pego s'acosta a la V. de Gallinera per l'ENE. (mentre que *Almiserà* és al N. d'aquesta vall, i força més separat). Sembla, doncs, que el nom 'els dos límits' es vagi aplicar a tota una ampla zona de límits entre les dues o tres comarques, que abraçés des de la vall d'*Almiserà* fins a la de Gallinera i els alts de la vall d'Alcalà (Margalida); no cal dir que en la variant *Almirant* —de geògrafs no populars— ha entrat una pedant contaminació del cast. *almirante*.

En fi, hi ha el vell castell en ruïnes al cim del Puig de *Montmirà*, que Cavanilles (I, 95) ens descriu en parlar de l'Alcora, i que hem exposat a l'article *Alcalatén*, com un dels dos castells responsables de la denominació aràbiga d'aqueixa comarca, en dual, *al-qal'atāni* (aquí darrere *t*, la *ā* passà a *é*, però no hi pot passar darrere una *r*). En el nom *Montmirà* tindrem, de nou, *ġebel al-miṣrāni* 'el turó dels dos límits', on es va traduir l'àr. *ġebel(la)* per ll. *Mont*. El *Montmirà*, en efecte, ja és al límit de l'Alcalatén amb *La Plana*.

No decidim si pot ser un NP posttoponímic del present el d'un «David *Almasaran*», jueu de València a. 1271 (MtzFdo., *Doc. Val. ACA I*, 1084).

Descartem altres explicacions etimològiques per al nostre NL. Encara que *al-Miṣr* tingué també el paper de nom del Caire, i d'Egipte tot (de vegades també en dual), el valor geogràfic d'*Almiserà* i d'*Almisra* ja elimina la possibilitat de partir d'aquesta accepció. Sense fonament valencià, fonètic, filològic ni topogràfic, l'etimologia d'Asín (*Contr.*) *al-miṣrād* 'el yermo'; i si no en té pel costat romànic, tampoc per l'àrab: això no pertany a arrel ben coneguda, és mot estrany a l'hispano-àrab (res en *RMa* ni *PAlc*), probablement mot impopular, que només figura en el baratet dicc. de Belot (amb trad. «nu»).

En el *Rept.* de Mall. hi ha un parònim, no ben conegut *Almizaraa* te. de Montuñri (Quadr. 479). Quadrado suposa que vingui de *mazra'a* «sebrado» (*PAlc* 394b19), i això sí que és un mot ben conegut en l'àrab hispànic i general; tanmateix, com que això no explicaria la *i* del nom mallorquí, no podem decidir si aquest no ve també de l'origen del nostre, o d'un encreuament entre els dos parònims; però al nom valencià, almenys, és clar que fóra ocios cercar-li aquesta alternativa.

¹ P. ex. *Almiseranum* a. 1276 (SSiv., s. v. *Beneixama*); però n'hi ha bastants més (que ja en donarem a propòsit de *Mirra* < *Almisra*).

³⁰ *L'Almistèc*, pda. del Fondó de les Neus, prop de Crevillent (xxxvi, 83.12): a falta de dades que ho confirmen (o desmentin), podem admetre que ve de l'àr. *māstakā* 'resina de llentiscle, màstic'; la *-a* final darrere *kef* sonava *ɣ*, i en mots d'aquesta estructura el vulgar sovint desplaçava l'accent cap a la vocal postònica *māstākā*.

ALMOA, I'

És la pronúncia que vaig registrar en la meua enq. (xxxI, 186.22), nom d'un paratge de l'aigüosa vall de Simat de Valldigna, rica en aigües i regatges; amb grafia menys clara ja ho va registrar Sarthou com *Almoha* (*GGRV* II, 170). L'aspecte del mot ja fa palès que és un arabisme; i també indueix a veure-hi quelcom del nom de l'aigua, *mā*, en àrab, algun plural; i dic «algun» perquè foren molts els plurals que n'estigueren en curs; en hispanoàrab només ens consta *'amīa* (*RMa*, *PAlc*); al Marroc i Algèria sobretot *miṣāb* (Beaus., Lerchundi), si bé aquí també hi ha *muṣīja*; i, havent estat usat per Abulwalid, sembla que *miṣāb* també fos hispànic. La que recomana el gran gramàtic de princ. S. XII, Zamakhšarī és, però, *'amuā* (*Dozy, Suppl.* II, 625). Doncs, amb article *al-'amuā* 'les aigües'; que això passés a *Lamuā* i d'ací *l'Al(l)mod* resulta, doncs, ben versemblant.

³⁵ Es podria sospesar una alternativa, però a condició que *Almod* vingués d'un **Almodada*. Un mot local **almosda* es degué usar cap al baix Cinca, on vaig recollir el segrià *aumorda* 'obertura practicada en la paret d'una sèquia per donar sortida a l'aigua que ha de